

— Καί μέ ἀγάπην ἄπειρον καί μέ στοργήν ἀγίαν! —
Καί ἦτο τό μεϊδιάμα ἐκείνη τῆς μολπῆς μου,
Τό ἔρεισμα τοῦ βίου μου τό χέον μελωδίαν.

Καί ἄλλος τήν ἠγάπησε μέ ἄπειρον ἀγάπην!
— Ἦτο νυμφίος τῆς αὐτῆς. — Ὅποια εὐτυχία!
Πρὸς παραδείσου; ἐπλευσα, πρὸς οὐρανοῦς ἐτράπη
Καί μ' ἦν ὁ βίος, ἐν στιγμῇ, γλυκεῖα ἁρμονία.

Ἐτόλμησα τότε κ' ἐγὼ περὶ τὸν Ἑλικῶνα
Μέ τὴν καρδίαν πάλλουσαν φαιδρὸς νὰ πτερογίσω
Νὰ ἴδω τὸν περικαλλῆ τῆς Χάριτος ἀνθῶνα
Καί μέ φωνὴν ἠδουπαθῆ τό ἄσμα νὰ τονίσω. . .

Ἄλλ' οἴμοι! ζέφυρος τερπνὸς καί αὔρα τοῦ Αἰγαίου
Πρὸς χώραν τὴν Νειλόρρυτον μέ ᾤθησαν ἠδέως
Κ' ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐπέπρωτο μαρτύρια δικαίου
Νὰ ὑποστῶ καί νὰ χαθῶ ἡ πιτῆσίς μου ταχέως.

Αἱ πυραμίδες ἤκουσαν ὀλοφυρμούς καὶ θρήνους,
Τὸ δάκρυ ἐπλημμύρισε τὰ ὕδατα τοῦ Νείλου

Καί στεναγμούς ἐξέφερε τό στήθος μου πορίνου;
— Αἰχμητὸ διεπέρασε πεπυρωμένου ἤλου! . . . —

Ἦτο ἡ δρόσος τ' οὐρανοῦ καὶ κρίνου μαργαρίτης
Ἦ αἰθερία φίλη σου, ἡ φίλη Πολυζένη,
Καί τὴν ἐρρόφησεν ἡ φλόξ — ὁ Αἰψὸς ὁ ἐρημίτης! . . . —
Ποῦ εἶναι; . . . κεῖται σφάγιον καὶ δολοφονημένη!

Θ' ἀκούσης θρήνους, κοπετοῦς, ἐὰν λαλήσ' ὡς μ' εἶπας
Κ' εὐάριθμοι αἰσθάνονται πόνον ἐὰν θρηνηθῆς;
Εἶναι ψυχροὶ οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς τῶν ἄλλων λύπας
Κ' εἶναι εὐαισθητότερος ὁ λίθος, ὁ γρανίτης.

Πῶς νὰ χαρῶ; τὴν Ολίψιν μου πῶς νὰ ἀποσοδήσω;
Τίς λησμονεῖ τό παρελθόν; καὶ παρελθὸν τοιοῦτον!
Οὐδέποτε ἐπὶ τῆς γῆς πλέον θὰ κελαδήσω.
Ἐν τῇ σιγῇ θέλω θρηνεῖ μισῶν τὸν κόσμον τοῦτον.

Ἐ Σόφω

Α. Ι. ΣΑΒΑΤΩΡ.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ ΙΕ. φυλλαδίῳ γρίφου.

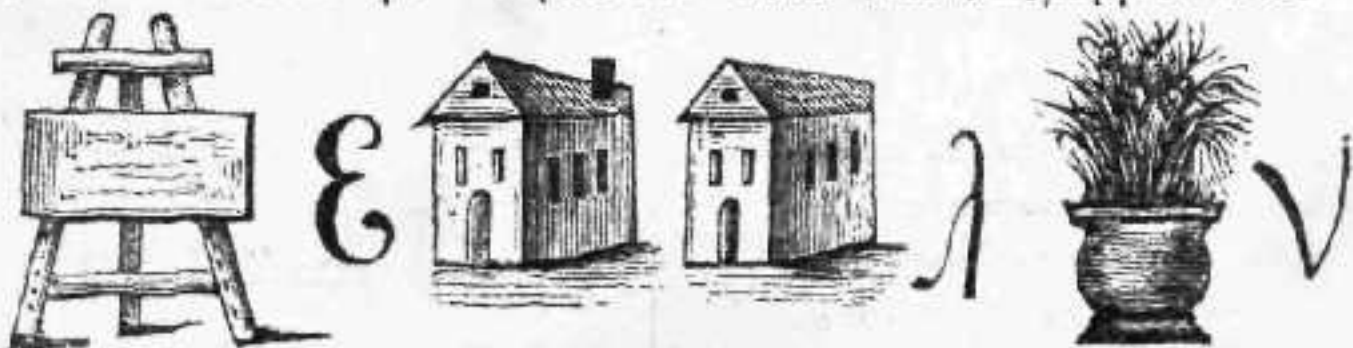
Εἰκὼν Ψυχὴ Σες Τεῖνει Μορφὴ
Εἰκὼν ψυχῆς ἐστὶν ἡ μορφὴ.

Οὐδεὶς ἄχρις ὥρας ἐπεμψεν ἡμῖν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τὴν ἀνω λύσιν, μόνος δὲ ὁ κύριος Ευάγγελ.
Νάνος ἐξ Ἀθηνῶν ἐκόμισεν αὐτὴν καὶ ἔλαβε τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβήν.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ ΚΑ. φυλλαδίῳ αἰνίγματος

Χάρτης — Ἀρης.

Τὴν λύσιν τούτην ἀπέστειλεν ἡμῖν ὁ κύριος Ἰωάννης Α. Φωκᾶς ἐξ Ἀργουστολίου.

ΚΑΡ. ΒΑΝΤΩΡΟΣ.

Ὁ παρὼν γρίφος προσδιορίζεται διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητάς. Εἰς τὸν πρῶτον λύ-
την δωρεθήσεται ἡ κωμωδία α' Ὁ Γέρον Ἐραστής.